

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Egyszer sem léphetsz

*kevesebb, mint idegen most ő,
kevesebb egy névnél, ami tudható.
kéznél van a végtag, ahol megfogom,
minél fogva lenni előrángatom,
van neve, de semmi több,
de semmi.*

*volt egy régi-régi,
volt egy akkor-egykor
nosztalgizni indul
a lúdtoll éjjel egykor
kerülget az idegen,
nem jutok így mire sem,
nem jut az, ki indul
mire sem.*

*egy titok lélegzeteként,
egy ügyes, rejtőző mosoly,
egy utalás, egy subtilis,
egy nyelvlecke, mely óspanyol,
egy étel, ami végzetes,
egy sóhaj, mi csak érdekes
egy utalás, mi semmi több,
mi semmi.*

*várnak már, hercegem, a hallba
beléphet bárki egyelőre,
ki itt belépsz,
egyszer sem léphetsz ugyanabba
talán csak egyszer, ki belőle.*

Szigliget Blues

*A fák között csak emberekkel találkozatsz,
torzképek arról, hogy mit ér a táj.
Sétálni lehet benne, díszlet vagy,
s a fák a hősök,
vagy a kákás, algás vízben
tükröződő várrom,
és a hídon, fölötte
az ügyeletes álmodó.*

*Egymást váltó férfiak a víz fölött,
elkapott tekintetek. Nincs közösködés,
a várromot csak egymagadban építheted újjá,
aztán úgyis bevonul a hadsereg, az űk,
s akkor már robbanhat,
hallod a parancsot, és robban.*

*Addig is zsebedben kavics, talán
be kell törnöd majd egy ablakot,
vagy éhes állatot elűznöd
lakhelyed elől. S miközben
egyre jobb fogásokat találsz ki,
egyre biztosabb: ott fog csobbanni,
ahol a vízre ereszkedett várrom,
gyűrűzik majd keveset, eltűnik, újraépül.*